

Една линия, която ще се опредѣли на самото мѣсто, като минава на западъ отъ Джинчовци, презъ коти 1112 и 1329, по водораздѣла на бассейнитѣ на рѣкитѣ Божичка и Мелянска и презъ котитѣ 1731, 1671, 1730 и 1058;

Отъ тамъ къмъ югозападъ до старата българо-сръбска граница при кота 1333, приблизително на 10 километра на северозападъ отъ точката, гдето шосето Крива-(Егри) Паланка — Кюстендилъ пресича тази граница;

Една линия, която ще се опредѣли на самото мѣсто, като се следва водораздѣла между р. Драговищица къмъ северозападъ, рѣка Ломница и рѣка Саволщица къмъ югоизтокъ;

Отъ тамъ къмъ юго-изтокъ до кота 1445 на Малешевската планина, югозападно отъ Добралжа:

Старата българо-сръбска граница;

une ligne à déterminer sur le terrain passant à l'Ouest de Dzinčovi, par les cotes 1112 et 1329, suivant la crête du partage des eaux entre les bassins de rivières Božicka et Meljanska et passant par les cotes 1731, 1671, 1730 et 1058;

de là, vers le Sud-Ouest et jusqu'à l'ancienne frontière bulgare-serbe à la cote 1333, à 10 kilomètres environ au Nord-Ouest du point où la route de Kriva (Egri)-Palanka à Kustendil coupe cette frontière:

une ligne à déterminer sur le terrain suivant la ligne de partage des eaux entre la Dragovichtitsa au Nord-Ouest, la Lomnica et la Sovolstica au Sud-Est;

de là vers le Sud-Est et jusqu'à la cote 1445 sur le Males Planina au Sud-Ouest de Dobrilaka:

l'ancienne frontière bulgare-serbe;

Презъ м. Декември бѣше вече видно, че всички решения на Съюзнитѣ и Сдружени Сили визиратъ даването на Добруджа отново на Румъния, поради което и въ знакъ на протестъ министъръ-председателя г. Малиновъ подаде оставката на българското правителство, следъ като отправи знаменателното писмо — меморандумъ до командующия източнитѣ съюзни войски генералъ Кретиенъ.

Съ Гърция отначало границата остана сжщата опредѣлена въ Букурещкия Договоръ отъ 1913 г., като на югъ територията отъ устието на р. Мѣста до онова на р. Марица заедно съ Кара-Агачъ (български Одринъ), почти цѣла Тракия, едно пространство отъ 8622 кв. клм. и население около 225,000 души отъ които главно българи, остана окупирана отъ съглашенскитѣ войски. Сждбата ѝ трѣбваше да се реши по-късно. България по чл. 48 отъ договора се задължи да признае решението.

Настаненото тамъ временно управление на генералъ Шарпи подъ името: „le régime de l'administration interalliée en Thrace Occidentale“ продължи до 20 Май 1920 г. — около 6 месеца. А съ решението отначало на конференцията въ Санъ-Ремо и по-късно Северския договоръ Източна и Западна Тракия се даде на Гърция, а съ това и излаза на Бѣломорския брѣгъ остана само да се желае по чл. 48 отъ Ньойския Договоръ. Една малка поправка въ полза на България се направи край Марица до с. Кадж-кьой и край р. Тунджа. Излазътъ на Егейското море, както ще се види поспециално въ бележката на чл. 48, при все че България лоялно изпълни и изпълнява клаузитѣ на договора съ всичката имъ обременителностъ, остана и до днесъ неразрешенъ: задължения и само задължения, безъ права — *vae victis!*

3-то. *Последствия.* За да се добие обаче една истинска представа за значението, което новитѣ граници на България иматъ, налага се единъ малкъ прегледъ на цѣлата съвокупностъ отъ условия и положения, които се създаватъ въ финансово-икономическия животъ на страната, за да се види онова, което по-рано България представляваше и което е днесъ, безъ да разглеждаме въпроса за нарушеното политическо равновесие, до колкото за него може да става дума за държавитѣ на Балканския полуостровъ, положения, които сж предпоставка на вътрешно спокойствие и устойчивостъ и отъ тукъ вече за предаване на по-нататъшна мирна стопанска дейностъ.